

בש"פ 1498/18 - סייף אלדין סאלח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1498/18

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר: סייף אלדין סאלח

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת
(השופט ג' אזולאי) מיום 25.1.2018 במ"ת
37683-12-17

בשם העורר: עו"ד איאד אבו אסחאק

בשם המשיבה: עו"ד דגנית כהן ויליאמס

תאריך הישיבה: י"ב באדר התשע"ח (27.2.2018)

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ג' אזולאי) מיום 25.1.2018 במ"ת 37683-12-17 לעצור את העורר עד תום

עמוד 1

ההליכים.

2. כתב האישום אשר הוגש נגד העורר מייחס לו עבירה של ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); עבירה של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק; ועבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצרו עד תום ההליכים בעניינו.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 9.12.2017 סמוך לשעה 2:40 לפנות בוקר נכנס העורר למאפייה במשהד אשר בבעלות המתלון, על מנת לקנות אוכל ושתייה. בזמן שרכש את המוצרים, שאל המתלון את העורר מדוע לקח מהמאפייה פנס, יומיים קודם לכן, מבלי לקבל רשות לכך. בעקבות זאת התגלע ויכוח בין העורר למתלון, בסופו יצא העורר בכעס מהמאפייה.

סמוך לאחר מכן, ניגש העורר לביתו, הצטייד באקדח ובכלי נשק מאולתר דמוי תת מקלע מסוג M16, חזר ועמד מחוץ למאפייה וירה לעברה שתי יריות, ביודעו כי המתלון שוהה בתוכה, ובכוונה לפגוע בו. הירי גרם לנזק ברכוש.

לאחר הירי נמלט העורר מן המקום, ושלח הודעת טקסט למכשיר הטלפון הנייד של המתלון בה כתב "תיזהר, אם אני נכנס לכלא עוד 10 שנים אני אצא אתה יודע מה יהיה".

3. בדיון שנערך לפני בית משפט קמא ביום 3.1.2018, הסכים בא כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה, כמו גם לקיומה של עילת מעצר. לבקשתו, הורה בית משפט קמא על הגשת תסקיר מעצר בעניינו של העורר.

4. במסגרת התסקיר, העריך שירות המבחן כי "רמת הסיכון שלו [של העורר - י' א'] לפריצת גבולות החוק בעתיד הנה גבוהה" וכי המפקחים שהוצעו על ידו "יתקשו להוות גורמי סמכות עבורו ומציבי גבולות".

5. נוכח קיומן של ראיות לכאורה, רמת מסוכנותו הגבוהה של העורר, ודחיית חלופת המעצר שהוגשה על ידו, הורה בית משפט קמא על מעצרו עד תום ההליכים.

על החלטה זו הוגש הערר שלפניי.

6. בנימוקי הערר ובטיעוניו בדיון בעל פה שנערך לפניי היום, טען בא כוח העורר כי טעה בית המשפט קמא כאשר לא הורה על שחרורו לחלופת המעצר "המצויינת", כלשונו, שהוצעה על ידו, ולחלופין, כי היה על בית משפט קמא להורות על חלופת מעצר בדרך של איזוק אלקטרוני. בהקשר זה נטען, כי מסוכנותו של העורר אינה גבוהה, וכי לא מדובר באדם בעל "התנהגות עבריינית מושרשת", כהגדרתו, ולראיה הצביע על עברו הפלילי הדל של העורר, הכולל עבירות תעבורה בלבד. לשיטת בא כוח העורר, המרחק הגיאוגרפי הרב בין מקום מגוריו של המתלון למקום חלופת

המעצר המוצע, מאיין את מסוכנותו של העורר ביחס למתלונן.

עוד חלק בא כוח העורר על מסקנת שירות המבחן בהתייחס לאי-כשירותם של המפקחים המוצעים למלא את תפקידם, אשר הותירו לדבריו "רושם חיובי" על בית המשפט קמא, בדיון שנערך לפניו, כמי שניתן לסמוך עליהם שימלאו את תפקידם נאמנה. משכך, טען בא כוח העורר כי במקרה דנן ישנה הצדקה לסטות מהנכתב בתסקיר המעצר ולהורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר. בא כוח העורר ציין כי אין בנמצא מפקחים נוספים, ולפיכך זוהי חלופת המעצר היחידה המוצעת בשלב זה.

7. מנגד, סמכה באת כוח המשיבה את ידה על החלטת בית משפט קמא, וגרסה כי בדיון קבע כי לא ניתן לאיין את מסוכנותו של העורר באמצעות חלופת המעצר המוצעת. כתימוכין לדבריה, הפנתה באת כוח המשיבה לנסיבות המתוארות בכתב האישום ולאופיו האימפולסיבי של העורר כפי שעלה מתסקיר המעצר.

כמו כן, חזרה באת כוח המשיבה על מסקנת בית משפט קמא באשר לחוסר התאמתם של המפקחים המוצעים מלשמש בתפקיד זה.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בערר על נספחיו, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

9. כפי שצויין לעיל, אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה, כמו גם בקיומה של עילת מעצר. משכך, הסוגיה העומדת להכרעה היא שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

10. הלכה היא, כי עבירות בנשק מקימות חזקה מובנית של מסוכנות, שלא ניתן לאיינה באמצעות חלופות מעצר, אלא במקרים חריגים (ראו למשל: בש"פ 9713/17 שקיר נ' מדינת ישראל (27.12.2017)).

המעשים החמורים המיוחסים לעורר בכתב האישום מלמדים על רמת מסוכנות גבוהה. הקלות בה החליט לכאורה העורר לפתור ויכוח של מה בכך באמצעות שימוש בכלי נשק חם הינה בלתי נסבלת, ומעידה על מידה רבה של מסוכנות העולה מהעורר וממעשיו. יתירה מזאת, כעולה מתסקיר המעצר, מסוכנותו של העורר עומדת בעינה אף היום, לנוכח התרשמותו של שירות המבחן כי קיים סיכון להישנות התנהגות עבריינית מצידו של העורר.

11. אין בידי לקבל את טענת בא כוחו של העורר לפיה חלופת המעצר המוצעת הינה חלופה ראויה, משזו מנוגדת הן לאמור בתסקיר המעצר והן להחלטת בית משפט קמא, אשר הטילו שניהם ספק ביכולתם של המפקחים למלא את תפקידם. איני מוצא טעם לשנות ממסקנה זו, המבוססת בין היתר על התרשמותה הבלתי אמצעית של הערכאה הדיונית מהמפקחים, זאת בייחוד מקום בו אחד המפקחים המוצעים הוא קרוב משפחתו של העורר, דבר המעורר קשיים לא מבוטלים כאשר העבירות המיוחסות לעורר הינן עבירות נשק, בהם נדרש פיקוח הדוק "ברמה

הגבוהה ביותר" (ראו והשוו: בש"פ 4850/08 אבו הניה נ' מדינת ישראל (10.6.2008)).

12. סיכומם של דברים, נוכח מסוכנותו של העורר, ונוכח היעדרם של מפקחים מתאימים, אני סבור כי בדין הורה בית משפט קמא על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, ונמנע מלהורות על שחרור העורר לחלופת מעצר.

13. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ב באדר התשע"ח (27.2.2018).

ש ו פ ט
